

Karmamme kärsimys...

Joona ja Helene Toivasen
lähettikirje 2/2021, toukokuu.

Pari päivä ennen evakuoitilentoamme Bangkokiin, taloyhtiömme vastuuhenkilö Ma May tuli asunnolle vastaanottamaan viimeistä vuokraerää ja toivottamaan meille hyvää matkaa. Hän on hurskas buddhalainen ja keski-ikäinen vanhapiika, joka antoi säännöllisesti väliaikasen luostarilupauksen, vietti aikaa luostarissa ja antoi ajella paksut mustat hiuksensa pois sitoutumisensa merkiksi. Seisoimme asuntomme alakerrassa, Eurooppalaiseen makuun sisustetussa pienehkössä ruokasali-keittiössä joka nyt muistutti enää vain varastoa. Olimme saaneet pakkausurakan päätökseen ja olimme yhtäältä ylpeitä saavutuksestamme, mutta toisaalta haikeita joutuessamme lähtemään. Emme nimittäin tiedä milloin voimme palata Myanmariin.

Raha-asioista juteltuamme Ma May kysyi yhtäkkiä mielipidettämme: ”Mitä mieltä te olette tästä vallankaappauksesta?” Mitä olisin voinut sanoa? Olimmehan surullisia Myanmarin kansan puolesta, sillä armeijan poliittisen siirron seurauksena maa on ottanut askeleen taaksepäin kehityksessä. Historia toistaa itseään, sillä tämän vuoden tapahtumat ovat seuranneet vuoden 1988 opiskelijavallankumouksen ja vuoden 2007 saframivallankumouksen kaavaa: Kansa on tyytymätön ja astuu kaduille osoittamaan mieltään, armeija murskaa vallankumouksen väkivaltaa käyttäen ja sotilasdiktatuuri jatkuu. Pelottelu ja väsytystaktiikka on aikaisemmin ollut tehokasta ja ehkä Buddhalainen kohtalon usko ja taikausko vaikuttavat myös kansalaisten ajatteluun.

Keskustelun lopuksi lyhyen hiljaisuuden jälkeen totesi May alistuvasti. ”It is our karma... Tämä on meidän karmamme...” Hän kuiskasi, loi katseensa alas ikäänkuin häveten ja sanojen jälkeen hiljaisuus tuntui syvemmältä.

Jälkeenpäin pysähdyin ajattelemaan näitä sanoja: ”Tämä on meidän karmamme...” Jos vallankaappauksen ja diktatuurin merkitys hengellistetään ja ymmärretään kansan kosmisena kohtalona, onko mitään syytä kapinoida väkivaltaa vastaan? Jos väkivalta ja diktatuuri on Myanmarin kansan karma, eikö se tarkoita sitä, että ihmiset ovat tehneet jotain itsestä ja pahaa ansaitakseen tämän kärsimyksen? Ehkä Buddhalaisessa maailmankuvassa tämäkin ajatus antaa ihmisille lohtua, sillä kärsimyksen ja siitä kumpuavan kivun tarkoitus on puhdistaa elämä väärästä elämänasenteesta, jolloin kärsimykselle tulee alistua ja se tulee hyväksyä elämää puhdistavana voimana. Vasta kärsimyksen kautta voi päästä eteenpäin ja kasvaa hyvyyteen ja valaistumiseen.

Kristillisessä ajattelussa on kuitenkin hyödyllistä tehdä erotus kahdenlaisen kärsimyksen välillä. On kärsimystä, joka saa alkunsa sisältämme ja kumpuaa luonnollisesta taipumuksestamme kiintyä katoaviin asioihin ja halustamme omistaa ja hallita. Omistamisen halumme takia tahdomme nimittäin hallita aikaa, itseämme, muita ihmisiä ja tilanteita. Tämän kärsimyksen aiheuttamaan ihmisiksi olemisen kipuun voimme vaikuttaa jos emme piileskele itseämme ja ymmärrämme omaa heikkouttamme. Elämä itsemme kanssa on helpompaa kun opimme näkemään itsemme Jumalan rakkauden ja armon valossa, silti ymmärtäen olevamme jatkuvasti vastuussa koko luomakunnalle kaikesta mitä teemme.

Kuvassa: Evakuointiprosessin byrokratia oli väsyttävä ja monimutkainen. Koronakriisi hankaloitti tilannetta entisestään ja jouduimme hankkimaan noin parisenkymmentä eri asiakirjaa matkaa varten. Opimme myös, että aina ei kannata luottaa edes suurlähetystöjen neuvoihin. Suurin osa tavaroistamme jäi Yangoniin emmekä voineet ottaa Boni -kissaa mukaan. Onneksi taloyhtiö Yangonissa huolehtii Bonista kunnes pääsemme palaamaan takaisin.

On myös olemassa kärsimystä, joka koskettaa meitä ulkopuoleltamme ja näitä ovat esimerkiksi luonnonkatastrofit, sodat, onnettomuudet ja sairaudet. Tämän ulkopuolelta tulevan kärsimyksen perimmäinen syy jää tässä elämässä aina eräänlaiseksi mysteeriksi. Silti on tärkeää muistaa, että Jumala ei aiheuta kenenkään kärsimystä. On totta, että me tässä maailmanajassa kärsimme usein tyhmyytemme, itsekkyytemme, ahneutemme ja himojemme seurausten tähden. On myös totta, että me voimme kärsimyksen kautta kasvaa elämänviisaudessa ja oppia ymmärtämään syvemmin ihmisyyttä, elämää, ihmissuhteita, rakkautta ja sieluumme. Tästä huolimatta kipuu, kärsimys tai kuolema sinänsä eivät ole hurskaita lahjoja, jotka miellyttäisivät Jumalaa. Yhdenkään ihmisen kärsimys tai yksikään vuodatettu kyynel ei tee ihmistä Jumalalle rakkaaksi, vaan Jumala on ylitsevuotavan rakkautensa tähden joka hetki jokaisen kärsivän ihmisen lähellä. Ihminen voi kuolla vaikka tuhat kuolemaa, mutta yksikään kuolema ei kiroa tai kirkasta häntä eikä tee häntä vastenmielisemmäksi taikka rakkaammaksi Jumalaa varten. Ylösnousemuksen tarkoittaa sitä, että Elämä itse on ryöväntynyt kuolemalta elämää määrittelevän merkityksen ja siksi kärsimyksellä taikka kuoleamalla ei ole elämän kannalta väliä. Elämä on ainoa todellisuus ja sitä elämää ei voi ansaita tai ostaa, vaan se annetaan jokaiselle armosta taivaallisena rakkauden lahjana.

Pakomatalla Bangkokissa

Olemme päässeet turvallisesti Bangkokiin ja selviytyneet myös 10 päivän karanteenista. Melkein parin viikon lähtöprosessi paperitöineen, karanteeni ja viikon kestänyt asunnon etsintä Bangkokissa on uuvuttanut meidät molemmat henkisesti ja on ollut vaikea keskittyä työhön ja kirjoittamiseen. Kaiken tämän lisäksi olen pannut merkille itsessäni uusia epämiellyttäviä piirteitä. Olen yleensä ajatellut olevani rauhallinen ihminen, mutta stressin iskessä olen löytänyt itsestäni enemmän kärsimättömyyttä ja rauhattomuutta, enkä pidä siitä. Vaikka tiedän olevani

Luna -koira matkusti yksin rajan yli autokyydillä ja odotteli meitä koirahotellissa kunnes pääsimme pois karanteenista.

jatkuvasti Jumalan kämmenellä, olen tuntenut koko tilanteen aikana käpertyväni enemmän itseeni ja olen muuttunut sokeaksi muille ihmisille.

Bangkokissa huomaan aika ajoin alitajuisesti etsiväni katseellani kaduilla sotilaita ja iltaisin hämärän tullen hätkähdän peläten unohtaneeni sotilashallituksen ulkonaliikkumiskiellon, kunnes muistan etten olekaan enää Yangonissa. Huomaan etten osaa aivan vielä täysin rauhoittua ja Bangkokin hienojen ostoskeskusten ympäröimänä tuntuu jatkuvasti siltä, että nyt pitäisi käyttää tilaisuutta hyväksi ja ostaa jotain, syödä ravintolassa tai käydä jossain. Eihän sitä koskaan tiedä milloin yhteiskunta yllättäen kaatuu, tavarat loppuvat kaupasta ja pankkikortit lakkaavat toimimasta... Ymmärrän ajatteluni järjettömyyden, mutta ilmeisesti kannan sisälläni vielä Myanmarissa opittuja ajatusmalleja eikä niistä olekaan niin helppo päästää irti kuin luulin. Kukapa olisi arvannut, että käänteinen kulttuurishokki (tai ehkä lievä trauman jälkeinen stressihöiriö) iskee näin lähellä rajan toisella puolella!

Kuvissa: Muutama päivä ennen lähtöä kävimme raamattupiiriläisten kanssa vielä jäätelöllä. Nämä ystävät ovat tukeneet ja auttaneet meitä vaikeina aikoina ja yhteiset rukoushetket ovat olleet meille tärkeitä. Suurin osa heistä on nyt muuttanut pois Yangonista, sillä Myanmarissa ei ole enää töitä.

Myanmar on yhtä aikaa lähellä ja kaukana. Bangkokissa on muitakin länsimaalaisia Myanmarin pakolaisia, jotka asuvat täällä väliaikaisesti toivoen pääsevänsä muutamana kuukauden jälkeen takaisin jatkamaan työtä. Tuntuu kuitenkin siltä, että Myanmar pysyy toistaiseksi suljettuna, mutta vaikka pääsisimmekin takaisin, lienee vaikeaa jatkaa työtä entiseen malliin, sillä ihmisten tilanne on muuttunut täydellisesti. Kirkot ovat olleet kiinni jo yli vuoden ja on todennäköistä, että myös koulutustyö tulee olemaan jäähyllä niin kauan kunnes ministeriöt taas toimivat. Teologisen instituutin opiskelijat asuvat jo Covid -kriisin alusta asti perheittensä luona pohjoisessa ja tekevät työtä suvun pelloilla. Osa on jopa mennyt välillä naimisiin ja perustanut oman perheen. Olemme Helenen kanssa pohtineet, kuinkahan moni heistä voi palata taas opiskelemaan kun koulut taas avataan? Lastenkotien ja yhteisöjen taloudellinen tukeminen on tällä hetkellä miltei mahdotonta, sillä vaikka avustusrahaa olisikin, pankkien lakon takia se on vain numeroita tilillä eikä sitä voi muuttaa käteiseksi. Vaikka tilanne tuntuukin turhauttavalta, voimme tällä hetkellä vain rukoilla, kuunnella ja rohkaista. Emme hylkää Myanmarin luterilaisia kirkkoja ja kun maa taas avautuu, pohdimme paikallisten kanssa millä lailla jatkamme yhteistyötä. Odottavan aika käy kuitenkin pitkäksi emmekä me halua olla Bangkokissa toimeettomia. Täällä ollessamme tavoitteemme on verkostoitua Mekong alueen luterilaisten kirkkojen edustajien kanssa ja tiedustella mahdollisuuksia tehdä yhteistyötä tulevaisuudessa.

Kuvissa: Viimeinen opettajakoulutus ennen vallankaappausta kotimme olohuone-keittiössä. / Kolme sormea on kansalaistottelemattomuuden ele ja symboli Myanmarissa.

Selailin tätä kirjettä varten kuvia kännykästäni ja huomasin, kuinka kauan aikaa on kulunut viimeisestä opettajakoulutuksesta. Vallankaappauksen jälkeen opettajakollegamme muistuttivat, että Myanmarin armeijan edustajat eivät pidä ulkomaalaisista ja sanoivat, että on parempi että he eivät enää jatka tapaamisiamme. He kertoivat, että voivat joutua vaikeuksiin jos joku kavaltaa heidän tekevän yhteistyötä ulkomaalaisten kanssa. Yksi opettajamme Vuli on matkustanut pohjoiseen perheensä luokse ja Zoa, sekä Martin ja Mary ovat jääneet Yangoniin. Zoan ja Martinin vanhemmat ovat jo vanhoja, eikä heillä ole tällä hetkellä mahdollisuutta muuttaa muualle. Olemme kiitollisia siitä, että he voivat kaikesta huolimatta hyvin.

Siunausta, armoa ja rauhaa toivottaen, Joonna ja Helene Toivanen

Sähköposti: joona.toivanen@sley.fi, helene.toivanen@sley.fi

Seuraa meitä Instagramin ja Facebookin kautta. Lähetämme viikoittain kuvia ja uutisia töistämme ja elämästämme. Instagram: toivasetmissio. Facebook: Toivaset Missio

Rukous- ja kiitosaiheita:

- Pyydämme erityistä esirukousta Myanmarille. Tilanne on vallankaappauksen takia vaikea ja tulevaisuus tuntuu monista epävarmalta.
- Pyydämme esirukousta Chaukin lastenkidille, instituutin opettajille ja koulun oppilaille. Pelko tulevaisuudesta on valtava taakka ja saamme kantaa heitä esirukoustemme käsillä.
- Kiitämme siitä, että olemme päässeet turvallisesti Bangkokiin ja rukoilemme, että Jumala johdattaisi tästä eteenpäin ja antaisi viisautta te

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea **Joona ja Helene Toivasen** työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: F113 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH.

Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään ”**Joona ja Helene Toivasen rengas**” + oma kotiseurakuntasi.

- Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 09 2513 9228

- Viitenumero- ja osoiteasiat: anna-liisa.markkula@sley.fi tai puh. 050 321 8614

- Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

- Keräyslupa 2017-2021: RA/2017/100